

Sygn. akt V AGa 422/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2021r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca – SSA Barbara Konińska

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2021r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M.M.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 27 października 2020r., sygn. akt XIV GC 178/19

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Barbara Konińska

Sygn. akt V AGa 422/20

UZASADNIENIE

Powód M.M. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na jego rzecz kwoty 178.350 zł

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot: 96.678 zł od dnia 4 kwietnia 2018 r., 6.150 zł od dnia 8 kwietnia 2018 r., 45.510 zł od dnia 8 maja 2018 r., 36.162 zł od dnia 11 lutego 2019 r. oraz o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, iż w wyniku współpracy nawiązanej z pozwaną na portalu (...) strony zawarły 4 umowy: 13 września 2017 r. na kwotę 42.927 zł brutto, 3 października 2017 r. na kwotę 47.601 zł brutto, 26 października 2017 r. na kwotę 51.660 zł brutto, 30 listopada 2017 r., na kwotę 36.162 zł brutto. Podał, że powódka odmówiła odbioru towaru i nie uiściła zań zapłaty ceny w kwocie dochodzonej pozwem. Jako podstawę prawną żądania powód wskazał art. 535 k.c. dodając, że

zamówiony towar jest w dalszym ciągu przechowywany w jego magazynie i pozwana może go odebrać.

Pozwana wniosła sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty z dnia 29 stycznia 2019r. zaskarżając go w całości i wnosząc o zasądzenie kosztów postępowania. Zakwestionowała roszczenie co do zasady i wysokości, podnosząc zarzut nieistnienia roszczenia w konsekwencji uchylenia się od skutków oświadczeń woli złożonych powodowi pod wpływem błędu w terminie 1 roku od jego wykrycia oraz zaprzeczyła, by strony łączyła umowa, która uprawniałaby powoda do

dochodzenia żądanych pozwem kwot. Wskazała, że pozostawała w błędzie wywołanym podstępnie, że wskazane przez powoda ceny odpowiadają rzeczywistej wartości rzeczy.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 28 października 2020 r., sygn. XIV GC 178/19 zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 178.350 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot: 90.528 zł od dnia 4 kwietnia 2018 r., 6.150 zł od dnia 8 kwietnia 2018 r., 45.510 zł od dnia 8 maja 2018 r., 36.162 zł od dnia 11 lutego 2019 r.; oddalił powództwo w pozostałej części; zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 14.334,50 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania, nakazał zwrócić powodowi kwotę 200 zł i pozwanej 1.000 zł z tytułu niewykorzystanej części zaliczki i nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 0,50 gr z tytułu brakującej części opłaty od pozwu.

Sąd Okręgowy poczynił następujące istotne ustalenia:

Powód nawiązał współpracę z pozwaną na portalu (...), służącej do zawierania transakcji handlowych między przedsiębiorcami, na której pozwana zamieszczała zapytania ofertowe dotyczące zapotrzebowania na zakup towarów. Powód w odpowiedzi na zapytania przysyłał oferty handlowe. Pozwana w ofertach handlowych oznaczała przedmiot umowy sprzedaży oraz cenę i przysyłając powodowi dokumenty w postaci zamówień podpisanych każdorazowo przez kierownika działu zakupów i dostawy, prokurenta dyrektora handlowego, wiceprezesa zarządu akceptujące oferty sprzedaży. Na każdym z zamówień złożonych przez pozwaną oznaczone były strony umowy sprzedaży, warunki płatności, w tym cena sprzedaży - odpowiadająca cenie z oferty przesłanej pozwanej, termin dostawy oraz szczegółowo opisany towar. W wyniku współpracy strony zawarły 4 umowy: 13 września 2017r. na kwotę 42.927 zł brutto (zamówienie nr (...)), 3 października 2017r. na kwotę 47.601 zł brutto (zamówienie nr (...)), 26 października 2017r. na kwotę 51.660 zł brutto (zamówienie nr (...)), 29 listopada 2017 r., na kwotę 36.162 zł brutto (zamówienie nr (...)).

Powód w wykonaniu umowy z dnia 13 września 2017 r. dostarczył pozwanej towar w postaci dwóch tulei do nurników powrotnych prasy (...) wraz z fakturą VAT opiewającą na kwotę 42.927 zł, z terminem płatności do 3 kwietnia 2018r. Powód w wykonaniu umowy w dniu 2 lutego 2018 r. dostarczył pozwanej towar w postaci dwóch tulei do nurników powrotnych. Powód w wykonaniu umowy z dnia 3 października 2017 r. dostarczył pozwanemu w dniu 2 lutego 2018 r. towar bloku zaworowego wraz z fakturą VAT. Odmowa przyjęcia towaru widnieje na odwrocie faktur. Nie nastąpiła także zapłata za towary.

Powód w wykonaniu umowy z dnia 26 października 2017 r. dostarczył pozwanemu w dniu 2 lutego 2018 r. towar w postaci bloku zaworowego oraz hamulca szczękowego wraz z fakturą VAT. Następnie powód wystawił fakturę korygującą na kwotę 6.150 zł. Korekta wynikała z omyłki pisarskiej i powód na fakturze korygującej wskazał kwotę odpowiadającą cenie sprzedaży zaakceptowanej przez pozwaną w złożonym zamówieniu. W dniu 9 marca 2018 r. powód dostarczył pozwanej towar. Odmowa przyjęcia towaru widnieje na odwrocie faktury. Następnie powód wystawił fakturę korygującą o nr (...) dotyczącą bloku zaworowego na kwotę brutto 6.150 zł. W dniu 9 marca 2018 r. powód dostarczył pozwanej hamulec szczękowy zgodnie z zamówieniem (...) wraz z fakturą VAT. Pozwana w dniu 9 marca 2018 r. odmówiła przyjęcia zakupionego towaru, co znajduje potwierdzenie na wystawionej fakturze VAT, gdzie znajduje się adnotacja, że towar jest niezgodny z zamówieniem i został przywieziony po terminie.

W dniu 13 lutego 2018 r. pozwana anulowała mailem zamówienie z umowy z dnia 29 listopada 2017 r. dotyczącego dwóch zaworów i czterech zaworów rozdzielających. Powód wezwał pozwaną do odbioru zamówionych towarów i zapłaty. W dniu 9 marca 2018 r. powód dostarczył towar, jednakże pozwana odmówiła jego przyjęcia.

Pozwana w dniu 30 marca 2018 r. złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków złożonego oświadczenia woli z uwagi na błąd co do rzeczywistej wartości zamówionych towarów z zamówienia (...). Wcześniej tj. w dniu 20 lutego 2018 r., pozwana uzyskała wycenę analogicznych produktów od innego podmiotu, z której wynikało, że wartość tego towaru może wynosić 6.312 zł + VAT. Pozwana w dniu 30 marca 2018 r. złożyła też oświadczenie o uchyleniu się od skutków złożonego oświadczenia woli z uwagi na błąd co do rzeczywistej wartości zamówionych towarów z zamówienia (...)

i z zamówienia (...). Wcześniej tj. w dniu 7 listopada 2017r., pozwana uzyskała wycenę hamulca szczegółowego od innego podmiotu, z której wynikało, że wartość tego towaru wynosi 4.305 zł brutto. Również w dniu 30 marca 2018 r. pozwana złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków złożonego oświadczenia woli z uwagi na błąd co do rzeczywistej wartości zamówionych towarów z zamówienia (...). Wcześniej tj. w dniu 29 stycznia 2018 r., pozwana uzyskała wycenę zaworu od innego podmiotu, z której wynikało, że wartość tego towaru wynosi 1929,75 Euro brutto.

Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo podlegało w zasadniczej części uwzględnieniu albowiem pozwana nie wykazała aby skutecznie uchyliła się od skutków złożonych oświadczeń woli. Oddalił powództwo jedynie w części dotyczącej zasądzenia odsetek od kwoty 96.678 zł pomniejszając ją o kwotę 6.150 zł, albowiem powód dwukrotnie żądał odsetek od tej kwoty. Sąd Okręgowy wskazał, że nie stało na przeszkodzie aby przed wyborem oferty i złożeniem zamówienia zweryfikować ceny zamawianych towarów, tak jak stało się to w późniejszym czasie a jeśli w wyniku zaniechań pracowników pozwanej doszło do zakupów części po zawyżonych cenach, to okoliczność ta pozostaje bez wpływu na ważność samego zamówienia. Dodał, że sprzedawca może zaoferować towar w dowolnej cenie, nawet znacznie zawyżonej w stosunku do cen oferowanych przez inne osoby, a kupujący nie ma obowiązku kupić za podaną cenę. Stwierdził też, że jak wynika z dokumentów złożonych przez pozwaną oferty dotyczące kwestionowanych zamówień były składane nie tylko przez podmioty wskazane przez pozwaną, które miały być w zмовie z powodem, z dokumentów tych nie wynika jednak, jakie ceny te podmioty oferowały i czy w sposób znaczący odbiegały bądź nie od cen zaoferowanych przez powoda. W ocenie Sądu Okręgowego pozwana nie wykazała też, że błąd wywołała druga strona podstępnie, o czym mowa w art. 86 k.c. Orzekając w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania Sąd Okręgowy oparł się na art. 98 k.p.c.

Pozwana zaskarżając powyższy wyrok w całości wniosła o jego zmianę przez oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie następujących przepisów:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie ustaleń i ocen w sposób dowolny, bez wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału dowodowego, polegającą na nieuzasadnionym przyjęciu, że oświadczenia woli pozwanej nie zostały złożone pod wpływem błędu, ponieważ do zawarcia umów i nabycia towarów po znacznie zawyżonej cenie doprowadziły zaniechania pracowników pozwanego, podczas gdy zaoferowane dowody, oceniane zgodnie z logiką i doświadczeniem życiowym winny prowadzić do wniosku, że powód, działając samodzielnie oraz z udziałem osób i podmiotów zależnych, współdziałających i powiązanych z powodem, wywołał u pozwanej błędne przekonanie o rzeczywistej wartości towarów;
- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. przez pominięcie w całości zeznań świadka P. L. oraz w części zeznań świadka A. K., a w konsekwencji nieuprawnione przyjęcie, że pozwana nie wykazała, że zawierając z powodem umowę sprzedaży działała pod wpływem błędu, mimo że wskazani wyżej świadkowie szczegółowo opisali sposób zawierania umów z powodem, mechanizm działania powoda i podmiotów związanych z powodem, którego wynikiem było wytworzenie u pozwanej błędnego przekonania o rzeczywistej wartości nabywanych towarów;
- art. 84 § 1 i 2 k.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, co przejawia się w przyjęciu, że wśród przesłanek warunkujących istnienie błędu znajduje się działanie, bądź zaniechanie osoby działającej pod wpływem błędu, podczas gdy wskazana norma w żaden sposób nie uprawnia do oceny korelacji pomiędzy działaniem, bądź zaniechaniem błędzającego, a działaniem osoby wywołującej błąd.

Powódka w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie mogła odnieść oczekiwanego przez nią skutku.

Wbrew zarzutom pozwanej Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia przepisów postępowania cywilnego. Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia w sprawie, które Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne.

W szczególności Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza samo twierdzenie strony skarżącej o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który jej zdaniem odpowiada rzeczywistości (przedstawienie przez skarżącego odmiennej oceny materiału procesowego). Zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może bowiem polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego od ustalonego przez Sąd stanu faktycznego, czy też własnej oceny dowodów. Skarżący powinien przeprowadzić wywód polegający na podważeniu podstaw oceny dokonanej przez Sąd

I instancji z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2004 r. IV CK 274/03, Lex nr 164852). Konieczne jest przy tym wskazanie przez stronę skarżącą konkretnych przyczyn dyskwalifikujących wywody sądu I instancji w tym zakresie. W szczególności strona skarżąca powinna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd analizując materiał dowodowy, uznając brak wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych dowodów lub niesłusznie im ją przyznając (tak Sąd Najwyższy m.in. w orzeczeniach z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, Lex nr 52753; z dnia 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, Lex nr 52347; z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, Lex nr 53136). Jako zasadnicze kryteria tej oceny wyróżnia się zgodność wniosków sądu

z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz komplementarność (spójność) argumentacji polegającą na wyprowadzaniu poprawnych wniosków z całokształtu materiału procesowego. Spójność ta będzie więc naruszana w przypadku nieuzasadnionego pominięcia w argumentacji wniosków przeciwnych wynikających z części dowodów.

Dla podważenia prawidłowości oceny dowodów przedstawionej przez Sąd I instancji skarżąca winna zatem była wykazać, w jakich konkretnie fragmentach argumentacja Sądu

I instancji jest sprzeczna z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego względnie, które elementy materiału dowodowego (dowody) zostały przez Sąd I instancji wadliwie pominięte

i jakie wnioski faktyczne, z tychże fragmentów materiału procesowego powinny być w sposób poprawny wyprowadzone.

Takiej krytyki i wywodu skarżąca w apelacji w sposób adekwatny nie przedstawiła, ograniczając się jedynie do przedstawienia własnej oceny zeznań świadków, którzy jej zdaniem wskazali na działanie pozwanej pod wpływem błędu i to błędu wywołanego przez powoda. Nadto powtórzyła ona w środku odwoławczym swoje stanowisko prezentowane

w toku procesu co do tego, iż pozwana miała problem z ustaleniem właściwej ceny poszczególnych zamawianych rzeczy, do którego jednak Sąd Okręgowy ustosunkował się w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazując szczegółowo przyczyny dla których uznał, iż sam fakt, że cena może nie odpowiadać rzeczywistej wartości towaru nie uzasadnia przyjęcia, iż pozwana została wprowadzona w błąd co do rzeczywistej wartości rzeczy.

Przede wszystkim zważyć należy, iż dla ustalenia iż rzeczywiście zamówione przez pozwaną towary miały nie odpowiadać ich wartości rynkowej niezbędnym było zasięgnięcie opinii biegłego (art. 278 k.p.c.). Ustalenie to wymaga bowiem posiadania wiadomości specjalnych. Opinii biegłego nie można zaś zastąpić zeznaniami świadków. Sąd Okręgowy czyniąc ustalenia w sprawie nie pominął zeznań świadka P. L. i A. K. choć jak wynika z porównania treści uzasadnienia wyroku i zeznań poszczególnych świadków, prawdopodobnie na skutek omyłki, przypisał wypowiedzi świadka P. L., świadkowi M. M. skoro o zakupie towarów po zawyżonych cenach zeznawał nie świadek M.M., lecz

świadek P. L. /zeznania świadków jak wyżej - protokół rozprawy z dnia 19 października 2020r. – 00:03:22-00:28:52/. W efekcie Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktów na podstawie zeznań tychże świadków, co zresztą wynika z treści uzasadnienia wydanego przezeń orzeczenia.

Trafnie także Sąd Okręgowy zastosował art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. nie dopuszczając się w żadnej mierze naruszenia tychże przepisów. Słusznie Sąd Okręgowy zauważył, iż fakt, że pozwana przedstawiła oferty zakupu towarów po niższej cenie niż oferowane przez powoda nie oznacza jeszcze, że są to takie same towary. Przy tym nie mogło mieć znaczenia dla sprawy to czy określone towary można kupić w niższej cenie ale czy cena towarów zamówionych przez pozwaną u powoda nie odpowiadała ich rynkowej wartości.

W tym zakresie miarodajnymi nie są opinie, czy przypuszczenia wygłaszane przez świadków P. L. i świadka A. K. co do rzeczywistej wartości towarów oferowanych przez powoda i zamówionych przez pozwaną.

Ponieważ to z tego faktu pozwana wywodziła skutki prawne – to ona powinna go udowodnić zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Jak wynika z zasad doświadczenia życiowego na rynku oferowanych jest wiele towarów o tej samej nazwie i takim samym przeznaczeniu, które jednakże mają zupełnie odmienną wartość rynkową. Powyższe dotyczy przy tym wielu różnych produktów z różnych branż jak np. samochodowej, odzieżowej, kosmetycznej, lotniczej, spożywczej i.t.d.

Na tę wartość składają się bowiem także materiał z którego dane rzeczy są wytworzone, jego jakość, użyte komponenty, półprodukty, sposób montażu i wykonania. Na wartość poszczególnych produktów składają się też takie cechy jak unikalność danej rzeczy, dostępność na rynku. Na cenę a co za tym idzie na wartość produktu wpływ ma także to czy dana rzecz objęta jest produkcją masową, maszynową, czy też produkowana jest w niewielu egzemplarzach, na specjalne zamówienie, ręcznie i.t.p. Nie bez znaczenia jest przy tym czy wytworzenie danego towaru wymagało zastosowania specjalnej technologii, projektu. Znaczenie ma też czas wykonania danego towaru i.t.p.

Nie ulega wątpliwości, iż przy takiej ilości zmiennych mających znaczenie dla ustalenia wartości danego towaru na rynku niezbędnym jest posiadanie wiadomości specjalnych. Stąd też w tym zakresie kształci się specjalistów, jakimi są rzeczoznawcy majątkowi. Pozwana zatem winna była udowodnić nie tylko, iż tak samo nazwane towary można kupić w niższej cenie ale że cena zaoferowanych i dostarczonych przez powoda pozwanej towarów nie odpowiada ich wartości rynkowej. Ponieważ wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na tę okoliczność nie został przez pozwaną zgłoszony, trafnie Sąd Okręgowy uznał, że pozwana nie wykazała zasadności swego żądania (art. 6 k.c.). Pozwana nie wykazała bowiem, że rzeczywistość, czyli realna wartość rzeczy przez nią zamówionych u powoda jest odmienna od treści zawartej umowy w zakresie ceny. Gołosłowne zaś są twierdzenia pozwanej, że powód przyznał, że cena oferowanych towarów była znacząco zawyżona. Przeciwnie, jak wynika z treści pisma z dnia 26 kwietnia 2019r. wskazano, że oferty „zgodnie z zasadą swobody umów, określały cenę, która w ocenie powoda była adekwatna do rzeczywistej wartości towaru” /k. 131-141 akt/.

W efekcie pozwana nie wykazała podstawowej przesłanki umożliwiającej jej uchylenie się od skutków prawnych złożonych oświadczeń, mianowicie nie wykazała istnienia samego błędu (art. 84 § 1 k.c.). Tymczasem powołujący się na błąd, który jest wadą oświadczenia woli, polegającą na tym, że składający je działa pod wpływem niezgodnego z prawdą wyobrażenia o rzeczywistości lub jej elemencie albo pod wpływem braku takiego wyobrażenia (P. Nazaruk [w:] Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, red. J. Ciszewski, LEX/el. 2021, art. 84), powinien ową niezgodność udowodnić (art. 6 k.c.).

Skoro zaś pozwana nie wykazała, by doszło do rozbieżności pomiędzy rzeczywistością i wyobrażeniem o niej, nie wykazując istnienia błędu, bez znaczenia są okoliczności dotyczące samego składania ofert i ewentualnego powiązania pomiędzy oferentami w rozumieniu art. 84 § 1 i 2 k.c. oraz art. 86 § 1 i 2 k.c. Należy przy tym zauważyć, że złożenie ofert przez powiązane ze sobą podmioty nie jest samo przez się zakazane i samo w sobie nie narusza zasad uczciwej konkurencji, dane zaś poszczególnych podmiotów gospodarczych publikowane są w Krajowym Rejestrze Sądowym, który zgodnie z art. 8 ust.1 i 2 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997r. o Krajowym Rejestrze

Sądowym (t.j. Dz.U. z 2021r., poz. 112) jest jawny i każdy ma prawo dostępu do danych zawartych w Rejestrze za pośrednictwem Centralnej Informacji. W efekcie powiązania pomiędzy poszczególnymi oferentami były jawne nie można uznać zatem, by złożenie ofert samo przez się stanowiło o znowie cenowej pomiędzy poszczególnymi podmiotami, ani by złożenie ofert przez podmioty, których dane figurują w Rejestrze Przedsiębiorców miało stanowić podstęp w rozumieniu art. 86 § 1 i 2 k.c.

W efekcie Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, iż oświadczenie pozwanej o uchyleniu się od skutków prawnych złożonych przez siebie oświadczeń nie miało podstaw w art. 84 k.c., ani art. 86 k.c. Tym samym, wbrew zarzutom skarżącej nie naruszył treści tych przepisów. Wobec tego pozwana niesłusznie odmawia zapłaty za zamówione przez siebie towary do czego jest zobowiązana zgodnie z treścią art. 354 § 1 k.c. w zw. z art. 535 § 1 k.c.

Dlatego też apelacja pozwanej podlegała oddaleniu, jako niezasadna, o czym Sąd Apelacyjny orzekł na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. art. 15 zzs¹ ust.1 pkt.4 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 1842 ze zm.).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 6 i 10 ust. 1 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018r., poz. 265) obciążając nimi w całości pozwaną stosownie do wyniku tego postępowania.

SSA Barbara Konińska